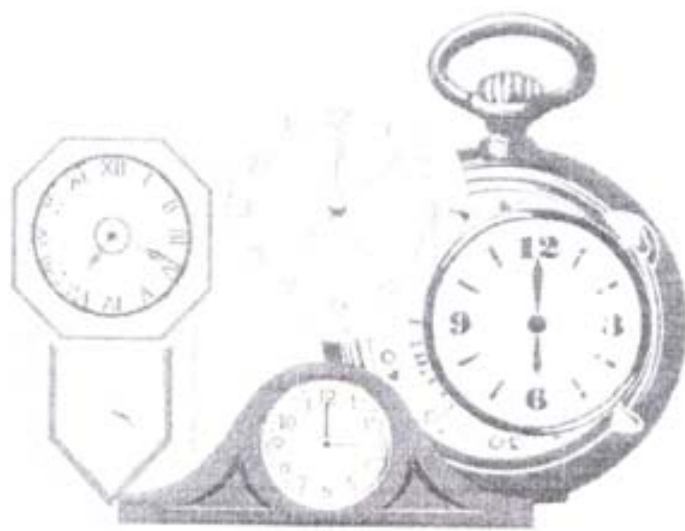

גבעות

גבעת חיים מאוחד

עלון פנימי ס'ד/3 כ"ז בתשרי תשס"ד 23 באוקטובר 2003

אנו אבלים
עם
ורד ואמנון
על מות אחיהם
משה
תנחומים למשפחות

שאלתא

יום יום בדרך לחדר האוכל אני חולפת על פני פעוטונים הומים ילדים ומשחקים. בוקר אחד בעוברי באותה הדרך, לתדהמתי אחד מבנייני הפעוטונים נעלם.
רעידת אדמה?
החלטה שגויה?
אנרכיה?
אני שואלת בשם רבים:
מי אחראי בקיבוץ להפוך בניין ציבורי לבניין פרטי?
בידי מי האחריות והרשות להרוס את המבנה?
מצפה לתשובה

מימי

שאלתא

ליו"ר האגודה
מנהלת קהילה חברתית
מרכז משק/גזבר
איה שטרן, עקיבא יוגב

1. מתי ובאיזו אינסטנציה הוחלט שמחלקים את נכסי הקהילה והופכים מונים ציבוריים ואדמות לבתים פרטיים?
מי מאשר הרס בתים (דוגמה, הפעוטון שנמסר למשפחה צעירה)?
מי משלם עלות הבנייה, ערך הקרקע וכו'?
2. מה קורה היום עם 10 ויותר הדירות שהוחרמו על-ידי בני משפחה (שארים).
אם נעשה הסכם משפטי בין גבעת חיים מאוחד לבין המשפחות הנ"ל - אבקש לפרסמו ככתבו, זה נוגע לכלל החברים.
3. מי ישלם לקהילה על אובדן הכנסה בסך עשרות או מאות אלפי שקלים עבור הדירות שהוקפאו ולא הושכרו במשכי זמן של עד שנה ורבע או יותר?
כיוון שבגבעת חיים אין דין ואין דיין, אין סמכות וחוק ו"כל דאליים גברי", להלן הצעתי:
הנהלת הקהילה תהווה גוף פעיל ובעל סמכות וכל תוכנית בנייה תעבור לאישורה, זאת מאחר שאין גוף או בעל תפקיד המוסמך לדרוש תוכניות בנייה, לאשר או לדחות אותן.
(מאנשי הנהלת הקהילה שפניתי אליהם נאמר לי שהם לא יהיו המלשינים על החברים, באמת... מי מדבר פה על הלשנה, מדובר פה על חוק וסדר).
יש להביא זאת להחלטת קלפי.

תופסק ההפקרות!

בברכה
תלמה כהן

העתק: מבקר פנים

לכבוד :

איריס אופיר - מנהלת קהילה חברתית
איילת מוזס - מנהלת קהילה עסקית
אלון שפיצר - רכז משק
הילית בן צבי - ועדת שיכון
עקיבא יוגב - רכז בניין
איה שטרן - ועדת תכנון
עירית פטרקובסקי - השכרת דירות

הנידון: שינוי ייעוד מבנים ונכסים

עד אשר יובהרו וייקבעו ההליכים והסמכויות לשינוי ייעוד מבנים ונכסים:

1. אין לשנות ייעוד מבנים.
2. אין להעביר מבנה ציבור לשימוש פרטי.
3. אין לאפשר שינויים במבנה או בשטח ציבורי.
4. אין לנכס מבנה ו/או נכס של הקיבוץ לחבר באופן פרטי.

בברכה

איתן קרסנטי - יו"ר האגודה

לזרום עם השינוי

בתור גרפומן בלתי נלאה, עברתי טיפולי גמילה ארוכים ומתישים, אבל נפילה חד-פעמית החזירה אותי לכתוב בגבעתון הטוב והחנן. ואכן, טובה התבטאות חד-שנתית מושקעת, מאשר מלחמת התשה פרמנטית המכבידה על הציבור, שגם בלעדיי מבולבל מכל הכיוונים.

ולעניין: ענף הנוי שרד את השינוי והגיע לפריחה כבר לאחר שנה מיום השינוי. מענף שולי ונשרך, הנסמך על שולחנות בעלי השררה למיניהם, הפכנו לענף מוביל המושך את כל הענפים קדימה ומהווה מודל לחיקוי! לשינוי זה יש כמה סיבות:

- 1) עם שקיעת מספר ענפים מסורתיים, גדל והתבלט חלקם של הענפים הקשורים בנדל"ן של קיבוצנו: השכרת דירות, בית הקברות המסחרי, השכרת מבנים, בריכה, חינוך, מגרשי ספורט, סיעוד וכו'. בכל אלה משחק הנוי את התפקיד המרכזי בהשבת הנכס, ולא אחת דואגת עיריית פ. לדווח לנו, שעל-אף שמחירי ההשכרה בגח"מ גבוהים בדרך-כלל מאלה שבאזור, יש ביקוש גבוה לדירות.
- 2) בעלי התפקידים והאנשים שמובילים כיום את השינוי, הבינו שמבחינה כלכלית, פרקטית ומוראלית, לא ניתן לרדת מרמת האחזקה בתחומי התשתיות, הבינו והגינן שהיתה נהוגה בגח"מ.

- 3) הגורם החשוב ביותר הוא הציבור, שלמד להעריך, לפרגן, ולחזק את ענף הנוי ולתת לצוות הרגשה של שליחות עליונה.

גם במבנה צוות הענף נעשו שינויים מפליגים, ומענף מסורבל, עתיר ילדים ומתנדבים, הפכנו לשריר קפיצי המגיב במהירות ואלגנטיות סטואית, ואינו בוחל בעבודה קשה ובעימותים קשים עם עברייני חניה, שתלנים קטלניים ושאר מזהמים. ולראיה: כל צוות הנוי הפסיד בשנה הראשונה לשינוי 17 ק"ג במשקל (לחלק ל-6) וזאת למרות ארוחת הבוקר המתוגברת. ישנם חברים בצוות שהכפילו ואף שילשו את קצב ואיכות עבודתם, והכל בזכות השינוי, שכל-כך פחדנו ממנו. בוודאי נוכחתם לראות את עובדי הענף עובדים לפעמים גם מעבר ל-8 השעות, וזאת מתוך הבנה שאיך שלא נהפוך - זוהי עבודה קבלנית באופייה, ולפעמים חייבים לסיימה גם על חשבון הזמן הפרטי.

כדי לעמוד באופיו הסיזיפי של הענף, קיצצנו בימי עיון ובטיולים בארץ ובחו"ל. כדי לעמוד בתקציב שהוקצה לענף נקטנו בעוד צעדי צמצום ובהם ביטול עבודת יום שישי, וויתור על הזמנת קבלני גינון בתחומים מקצועיים (כגון כריתה מסוכנת, ריסוסים ועוד). דבר נוסף שעשינו כדי לעמוד בתקציב: עבודות קבלניות. לדוגמא: רק בחודשיים האחרונים ביצענו עבודות פיתוח שונות בשטח מפעל גת, ב-10,000 ש"ח. בעתיד אנו מקווים להתמודד במכרז על גינון פרויקט הצומת והכבישים החדשים, ואם נזכה, מדובר בחצי מליון ש"ח פרושים על פני שלוש שנים.

מעבר לכך, יזמנו בניית 30 פחי אשפה דקורטיביים, התורמים רבות לניקיון שטח הקיבוץ (בקפי חלקם מושכרים לברכה עבור חיוך של אילה). כאן ברצוננו לבקש שוב מהציבור: אנא מכס, בדרככם מפה לשם, הרימו ניילון מתנופף, נייר יתום או כל עב"מ אחר, ושימו בפה הקרוב, ולו רק בשביל הדוגמא האישית כאשר אתם עם ילדיכם או נכדיכם. שנאמר במקורותינו: אני ארים, אתה תרים, הוא ירים, הם ירימו וביחד כולנו נתרום. לאחרונה נתקלנו בשאלות רבות של החברים בנושא הכריתה והגיזום של העצים. אנסה כאן להבהיר את המצב אליו נקלענו:

עם התחדשות עם ישראל בארצו (החצי מדברית) היתה כמיהה אדירה לצל והרבה ירוק בעיניים. כמיהה זו הביאה לשתילה אובססיבית מכל הבא ליד, בעיקר של עצים שמקורם בארצות הגויים מהודו ועד כוש, מברזיל ועד אוסטרליה ואפילו מפיסדיניה עילית. כך, בלי ידע וניסיון הפכנו שלא ברצוננו להיות שדה ניסיונות

בוטאני עצום. אין כאן כל ניסיון לחפש אשמים, שכן גם בעצם היום הזה אנו טועים מדי פעם לגבי צמח חדש שזה מקרוב התאזרח. כך קרה שהובאו לכאן הפיקוסים שכיום מפוצצים תשתיות, מדרכות וצינורות. כך גם הסיגלונים שהם קצרי חיים (60 שנה) ואם רוצים להאריך את חייהם בעוד עשרות שנים יש לחדש אותם ע"י קיטום (לאחרונה ניסינו את השיטה גם על מספר חברים, נקווה שהניסיון יצליח). גם הסיסם ההודי (דלברגיה), קזוארינה, אגוזי פקאן, אורנים למיניהם ואקליפטוסים נמצאו מאוד בעייתיים מהרבה סיבות. שלא לדבר על מרחקי נטיעה מוטעים, טעויות סגנוניות, ושאר מרעין בישין. והכוכב האחרון שמטיל אימתו עלינו הוא עץ הפלטאפורום שיובא מאזורים צחיחים ואינו מותאם לאזור רווי השקיה, ולכן אחרי מספר שנים ענפיו מתחילים להישבר. כשעלינו על תכוונתיו הטרומויות, לפני כ-15 שנים, הפסקנו לשתול עץ זה, אבל עדיין נתקענו עם מאות עצים מזרי אימה.

ועתה לנושא הכאוב ביותר שעליו ברצוני להרחיב, והוא עניין החניות:

חברים יקרים, מבלי הרבה סופרלטיבים הסתכלו סביבכם וטראו שאנו חיים בתוך פארק, ממש בתוך גן עדן. לתשתית החיים שבה אנו חיים 24 שעות אין אח ורע, ואין מחיר. זהו האושר בהתגלמותו הנשגבת ביותר, חלומנו הרטוב של כל נובוריש: בית שלו בכפר ירוק מסביב, עם ציוץ ציפורים, בלי תנועה, בלי זיהום אוויר ובלי סכנה לילדים - רק שלוה כפרית אין-סופית. רק מי שלא הרוויח את זה בפועל ממש, יכול לזלזל בזה. אנשים עובדים כל חייהם קשה מאוד כדי להגיע לזה, חלקם אף שובק באמצע כתוצאה מאיזו מחלה פסיכוסומטית עקב הלוואה שאינם יכולים להחזיר או סיבה כלכלית אחרת. ואצלנו: מה לא עשינו כדי לשמור על איכות חיים בטוחה זו. כל הקיבוץ נראה כיעד מבוצר, בילינו שעות במשטרה, קיבלנו עלבונות ועל ימין ועל שמאל מכל המודבקים, וחוונו אף אלימות פיזית ומילולית. אבל גם כאן לשמחתנו הציבור איתנו, וכל זמן שאתם איתנו לא נוותר!

לבסוף ברצוני להודות לכל מי שעוזר ותומך בענף הנוי:

לעקיבא וצוות הבניין שיוצאים מעורם לעזור לנו בתיקון תשתיות ובשינוע אבנים ואדמה. **לרמי בן שלום** שמספק לנו מכלים בלי חשבון ואף מפרה את מחשבותינו בארוחת הבוקר. **לצוות המוסך** שמאוד סבלני לחוש האילתור שלנו.

לאנשי המטעים שמספקים לנו ציוד השקיה שאין להם עוד צורך בו, ואף דואגים לכיסוח העשבים בבוסתנים אותם אנו מטפחים בשולי הקיבוץ.

לחברים המשקים, אלה שאחראים על ההשקיה בשכונות השונות ומקלים עלינו מאוד.

לאנשי המים שתמיד שמחים לעזור ושוכחים לחייב.

לניר גורן שתמיד נמצא עוד לפני שצריכים אותו.

לאברהם פליישון שמרביץ הלחמה בלי חשבון.

למרדכי אשתר שמתקן לנו את הכלים המוטוריים ואת האופניים.

לעירית פטרקובסקי שאין יום שלא תזרוק איזו מחמאה.

לצוות המרכול ששילם יפה על האדניות.

למפעל גת שמשמש כר נרחב להיפראקטיביות שלנו וגם משלם יפה ובזמן.

לעמוס לם שממנו אנו שואלים מדי פעם את הרכב.

למשה בניק וישי אשכנזי שלוקחים ומחזירים עבורנו גלגלים מהפנצ'ריה בחדרה.

ולכל החברים הטובים שמקבלים אותנו בחיוך כפי שאנחנו - לטוב ולרע.

נסים בר נוף - בשם צוות הנוי

פארקים וזיכרון ראיון עם אמיר קרן

במה אתה עוסק בימים אלה?

רוב הזמן אני פועל במסגרת עמותת הצנחנים, בנושא מורשת וזיכרון. יתר הזמן אני מתעסק בהקמת פארקים לפעילות פנאי ובילוי. את זה אני עושה בעיקר בשביל הפרנסה, אבל גם כדי לא לעסוק כל הזמן בנושא הכבד של ליווי משפחות הצנחנים. מאחר שאני פנסיונר, אני עושה מה שאני רוצה.

איזה פארקים הקמת עד היום?

הראשון היה "שחק אותה", שנפתח ב-92 באזור התעשייה עמק חפר. אחריו הוקם הפארק ביגור, שנקרא "בא-לגן", וכמעט באותו זמן הקמתי בקיבוץ צובה את "קיפצובה". שניים אלה, הפועלים בהצלחה, הם הגדולים ביותר בארץ. לאחר מכן הקמתי אחד יותר קטן בקיבוץ נגבה, שנקרא "גימפו", ועוד אחד גדול יחסית באזור הקניות בבאר שבע, שנסגר אחרי תקופה, בגלל יוקר שכר דירה. הבא בתור היה פארק בקיבוץ רמת השופט, המוכר כפרק אתגרי, בשם "טייפון", ולאחריו פארק "פקן" בקיבוץ להבות הבשן, שהקמתו הושלמה לפני שנה. כל פארק בסגנון שלו, לפי המתאים לאזור שבו הוא מוקם, לגודל ההשקעה וכו'.

בוא ניזכר בניסיון שנעשה פה, בגבעת חיים, שאחריו יצאת החוצה והקמת פארקים לאחרים.

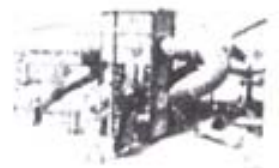
זה היה ב-91, אחרי שסיימתי פעילות ארוכת שנים בוועדת הביטחון של התק"מ. הרעיון היה להפעיל את המתקנים שלנו, בקיבוץ, לניסיון של שבת אחת. תפסנו את השנה הכי גשומה בארץ, בדיוק בחנוכה, וזה הפיל את המבצע. חבל, כי השקענו המון מאמצים ואמצעים. אחרי זה, הסיכוי להעביר את זה בקיבוץ היה קלוש.

לאחר מכן מצאנו אפשרות לשרור מרונה שהיה קודם בית אריזה לפרחים, באזור התעשייה של עמק חפר, שם הקמנו את "שחק אותה". רצינו להקים אתר לפעילות פנאי, שיפעל כל השנה, לא רק בחודשי הקיץ, בהשקעה לא גדולה, יחסית. היינו חדשים בארץ, ובגלל החשש לסיכון גבוה, רוב הציוד הופעל בתנאי שכירות, שמהר מאוד הפכה להשקעה. עבדו אתי בניהול המקום יואב קציר, רחל ארוז, ניצה ברדה, תמי גורן ועוד. אחרי תקופה קצרה, שנתיים בערך, החליטו המשקיעים לקנות את המקום. חבל שהקיבוץ לא נכנס לשותפות הזאת. אומנם היו רעיונות כאלה, אבל ההרכב של המוסדות בגבעת חיים של אז לא בדיוק תמך בכך, ואז, מסיבות שונות ראיתי הרבה יותר עניין, במקום ניהול, בהקמת פארקים.

איך הגיעו אליך מקיבוצים אחרים?

אנשים ראו את "שחק אותה", שזה היה בהחלט חדשני, ושאלו מי הקים את זה. גם בצובה ובמקומות אחרים שואלים מי הקים את זה. ברוב המקרים באמת מגיעים אלי, ואז מתחיל משא ומתן. מכל 10 - 15 הצעות נשארת אחת, וזה יחס בהחלט סביר.

הקיבוצים לוקחים סיכון. אני מרגיש שבבנקים יש היום בהחלט נטייה לעזור לקיבוצים שרוצים להיכנס ליזמות, אפילו לערוב להם, לצורך הגדלת נכסים. הסיכוי היחידי לפרוץ מעט הוא בהגדלת נכסים. האוכלוסייה בקיבוצים הולכת ומתבגרת. אני חושב שזה יכול להיות מעניין לצעירים, שרוצים לעבוד בתיירות. זה מצדיק את עצמו בהחלט. ההשקעה לא בגודל של הקמת מפעל. היתרון הגדול,

שאפשר לעשות את זה בשלבים.

אני עומד עכשיו להקים עוד שני פארקים, מסוג קצת שונה ועם אופי אחר, אחד במועצה אזורית ואחד בקיבוץ ובתוכנית שלי גם אומגה ענקית בקיבוץ עין גדי. אני מזמין אותך בעוד פחות מחצי שנה לראות פארק חדש, ייחודי, ראשון מסוגו במדינה.

לא קרתה לך אף נפילה?

בפארקים לא. אני מודה שאני מעו. אז אומרים, זה לא על חשבונך, אבל יש מקומות שאני עוזר לשכנע את המשקיעים, וזה בעצם הסיפור. אני משכנע שבסכום הכסף הזה, כדאי להשקיע בעולם קרו המון דברים בתחום בילוי הפנאי. אומנם המצב בארץ קשה, אבל זה בילוי שאינו מיועד רק לשכבות מהעשירוניים הגבוהים. כאן מדובר בהוצאה ממוצעת של 40 - 50 ש"ח לנפש, אולי פחות, לחמש שעות. זה העיקרון. כמעט כל הפארקים בנויים על מנויים, שזה חצי מחיר. באות משפחות שלמות, מרובות ילדים, למקומות שיכולים להכיל הרבה אנשים, וזה היתרון הגדול. זה בילוי רב-גילי, כמו ארבעה פארקים במקום אחד, שנותנים תעסוקה גם לילדים בני שנה או שנתיים, גם לבני שש-שמונה וגם לבני ארבע-עשרה ואפילו יותר. זה בנוי כך, כדי שלא יגיד הילד הגדול שאין לו מה לעשות ואז הוא גומר למשפחה את כל היום. בסוף חמש שעות מוציאים את הארנק ורואים שהוא נשאר מלא - זה מה שגורר את האנשים, וככל שהמצב הכספי בארץ יותר גרוע, כך רוצים יותר לבוא. ההורים יושבים באמצע, בחברותא, וכל הזמן רואים את הילדים, ובסוף היום, כשהילד כולו אדום ומכובס, גם יותר נוח להשכיב אותו לישון.

מה שמעניין בכל הפארקים האלה, שסביבם הוקמו מיני יזמויות, כגון צורפות, ביגוד, שמן או אומנות מכל מיני סוגים. ביגור הורחבה מאוד המשתלה, בנות הקימו את "העוגות של איריס", והוקמו דברים נוספים. האורחים באים לכמה שעות ויש להם זמן לעשות כל מיני דברים, מאוכל ועד קניות. זו תוספת רצינית להכנסה של הקיבוץ, בעיקר על מזון. כשהקמנו את הפארק ביגור, הערכנו שנתחיל עם 50 אלף מבקרים בשנה, ונגיע ל-100 אלף בשנה. היום, אחרי שש שנים, זה כבר 200 אלף איש בשנה, שהם כמה מיליון ש"ח הכנסה בשנה. משקים מבינים, שאם הם לא יתרחבו לתוספת של הכנסה, אין להם עתיד, שהרי אי אפשר לשים את כל הביצים בסל אחד.

הפארקים צריכים להיות על הכביש, חצי שעה נסיעה מהבית, ולהישען על אזור מגורים רחב. לרמת השופט באים מכל האזורים, כי הוא ייחודי בארץ. בחלק מהמקומות אני ממשיך ללוות את הפעילות, בחלק מקים - ועוזב. ההסכם שלי עם הקיבוצים קובע שאני לא מקים אתר דומה ברדיוס של כמה עשרות ק"מ.

אין ספק שהנושא של הניהול - ידע, שיווק ופרסום - הוא עניין קריטי. אם לא מצליחים להקים צוות - יש בעיה. הקיבוצניקים לא כל-כך רצו לעבוד בשבתות או לקום מוקדם - אבל לא היתה להם ברירה. היום בכל המשקים האלה העובדים באים עם הופעה מכובדת, אפילו ילדי בית ספר שעובדים בשביל לממן נסיעה לפולין למדו לעבוד.

אין ספק שיזמות זה סיכון. צריך להחליט אם הסיכון הוא רק של הקיבוץ או משתפים בו משקיעים. יש קיבוצים שמחליטים להקים פארק בשותפות של חמישים אחוזים או יותר, ויש שמקימים בהון עצמי או בהלוואה מהבנק. יש גם שאומרים, נדלה מעט מהרזרוות שלנו ונתחיל עם משהו - אלה שלוש האפשרויות.

כבר שנים שמחפשים אצלנו איש יזמות. עם ההצלחה שלך, מדוע אינך עוסק בזה בגבעת חיים?

נושא של יזמות במשק עולה ונופל על צוות. חסרים פה האנשים שאתם אפשר לעבוד בקיבוצים שעבדתי היה צוות שאמר: הנכסים שלנו לא מחזיקים, צריך לדאוג להכנסה נוספת. היו מוכנים לקחת סיכון.

גבעת חיים בנויה עדיין על נכסים והשקעות שעשו אבותינו. גת כבר לא מניב והחקלאות הולכת ומדרדרת. אין השקעות, אין יזמות. המערכת לא טובה, לא בריאה, לא נכונה כלכלית, והיא תלך ותשבוק. את זה אני אומר בעדינות.

אנחנו נמצאים באזור מעניין, אוכלוסייה בסדר גודל של חצי מיליון, בתחום חצי שעה נסיעה. יותר מפעם אחת ניסו להקים פה צוות, אמרו לי: תביא את המשקיע, תביא את הכסף. זה לא עובד ככה. לא עומדים מאחורי משקיעים ענקיים. יש שמוכנים ללכת על רעיון, אבל אז המשק צריך להתגייס.

מדוע אינך מקים פארק בגבעת חיים?

לפני כמה שנים, רציתי להפוך את כל הכניסה לגבעת חיים, כולל הבריכה (עם חימום), הטניס, מגרש הכדורסל הפתוח, האולם הסגור (צריך לפנות אותו מהדבר המצחיק הזה

שפועל בו) ואפילו בית שרת (לכנסים) לקאונטרי קלאב. היה לי משקיע חיצוני ובאתי עם הצעה לקיבוץ. היו כמה דיונים והחליטו לא להיכנס לזה. לדעתי זה נפל בגלל השכנים, שטענו שזה יקלקל להם את איכות החיים. מייד אחרי זה הקמתי את הפארקים ביגור ובצובה, שני מפעלים, שאני לא יכול להגיד שהם מחזיקים את המשקים, אבל הם רצים יפה...

אני לא מרגיש שעומדת מאחורי קבוצה. אין פה אווירה של יזמות, לצערי. ההערכה שלי, שיש פה כוחות כמו בכל מקום, כאלה שיכולים לשים יד, שעובדים היום בחוץ. המשק פועל היום עם אנשים חיצוניים, הם שמובילים. נגמרה גאוות היחידה.

איפה האנשים שלנו שהיו יכולים לעשות את זה?

אל תגררי אותי למה שאני חושב, אני לא נותן עצות. עובדה שבגבעת חיים אין יזמויות וזה אחד המשקים היחידים בארץ. אפשר לראות את השכנים שלנו בתחום ההסעדה ודברים נוספים. חושבים שצריך לבוא איזה מליאן, משקיע שאומר: קחו את הכסף שלי... האמת שכבר הבאנו הנה כמה גורמים, אבל אנשים נבהלים מאתנו. גם אני, בכל מיני תחומים, למשל בתחום הסיעוד, ניסיתי ונדחיתי. ההרגשה היא שגבעת חיים רוצה את הכסף לפני שמתחילים לעבוד. בנכסים שלנו אפשר לעשות הרבה. לא רק מפעל יפה, תעסוקה ומשק, אלא גם חיי חברה, צעירים שמשתלבים וכדומה. נדמה לי שבעשר השנים האחרונות, ברגע שנגמרה גאוות היחידה, נגמרה החברה.

בוא נדבר על הצנחנים

בעקבות מלחמת יום הכיפורים שיניתי כיוון בחיים. במלחמה נפלו לי הרבה חברים, ומאז אני עוסק בליווי משפחות הנופלים, אלמנות ויתומים. אני מודה שלא התכוונתי להתמסרות כה רחבה.

אני פועל במסגרת עמותת הצנחנים, שעוסקת בזיכרון ובחינוך באמצעות פעילות התנדבותית. פעילות זו הולידה את מפעל הזיכרון - סרט לכל חלל. החברים מכירים את הסרטים מימי הזיכרון של גבעת חיים, בהם הוקרנו סרטים לנופלים מגבעת חיים, גם אלה שלא בצנחנים.

התחלנו במפעל לפני כארבע שנים. ערכנו מכרז ונבחרו ארבעה מפיקים. לצנחנים יש קרוב לאלף חמש מאות חללים. תמיד אני אומר, שלגדולי האומה, פוליטיקאים ומשוררים, מזיבוטינסקי עד ביאליק, יש רחוב או כיכר ואותם נזכור תמיד, אבל את השמות של החללים אני לא בטוח שזכור.

איך פרסמתם את הנושא?

משפחות שעשו בזמנו ספר זיכרון או חוברת - ודינם של כל הכתובים שעומדים במדף ולהיעלם - חיפשו דרך אחרת להנחיל את הזיכרון לדור הבא. הם ראו סרטים שעשינו ובקשו שנעשה גם להם. גם בטלוויזיה ראו והחליטו להקרין סרטים שלנו בימי הזיכרון. כך גם הוקרנו בשנה שעברה כל הסרטים של גבעת חיים. עכשיו אנחנו הולכים לחתום חוזה ליום הזיכרון הבא, ולהקרין קרוב למאתיים סרטים.

יש התעניינות עצומה בסרטים, למשל בבתי הספר. קודם, כל מה שידעו התלמידים, זה שעומדים דום ביום הזיכרון. פתאום הם רואים שיש אנשים מאחורי השמות. אני נותן איזה חמישים הרצאות בשנה, בדרך כלל בימי הזיכרון. דיברתי אל תלמידים בבית הספר מעין. ישבו מולי שלוש מאות ילדים וסיפרתי על גבעת התחמושת. כל אחד מכיר את המילים בשיר: "שלחתי את איתן, איתן רץ, הוא חיפה, צעקתי לו שלא יתקדם, בסוף הוא קיבל כדור, נפל לתוך התעלה". הבאתי אתי את הסרט על איתן נוה, ופתאום רואים את הדמות של איתן. כך גם שיר החובש, לזכר נופל שלנו, יגאל ארד.

גמרנו כבר 400 סרטים, הקצב הוא בערך מאה בשנה. החוכמה היא להכניס את זה לעשר דקות, שבסופן, או שהקהל יהיה רטוב מבכי והתרגשות, או שיגיד: וואו. יש לנו גם סרטים של חמש דקות, מצוינים.

איך אתה משכנע את הקרובים למסור לך את היקר להם ביותר – תמונות ומכתבים מהבן?
המשפחות לא מוסרות חומר אחרי שיחת טלפון בלבד. צריך לבוא אליהם, לשבת אצלם. זה בעייתי. ההכרות שלי עם המשפחות, היא שמאפשרת לי לדבר אצלם על חומר. אני יושב אצלם לראות יחד סרט על מישהו אחר, כדי לשכנע אותם שכדאי להם לעשות סרט על הבן. יש דקות קשות, בעיקר כשאני מביא להם את העותק הראשון של הסרט שלהם המוכן ורואים את זה יחד. לפעמים ההורים גרושים, האחים לא מדברים ביניהם, ולפעמים האלמנה לא מדברת עם ההורים. לא מעט קורה שעושים לסרט יותר מגרסה אחת, כי כל אחד סוחב לכיוון שלו. קשה מאוד לשכנע את המשפחות לא לייפות את החלל - לא כולם היו אגדות - אבל כשגומרים סרט כזה, המשפחות מאוד נרגשות. לפעמים בעקבות זה מחדשים קשר.

יש לי ועדה מקצועית, ואנחנו לא הולכים עם סרט למשפחה לפני שהוועדה נותנת את האו-קי. קורה גם שמשפחות עושות סרט שני, עבור הנכדים והמשפחה הקרובה. זה עולה להם לא מעט כסף.

איך אתם מממנים את הסרטים?

רוב הכסף הוא של המשפחות. לכל משפחה מגיע מענק הנצחה, וחצי מהמשפחות לא ניצלו אותו. הן לוקחות את המענק ומוסיפות מעט משלהן. 70 אחוזים מהצנחנים נפלו במלחמת יום הכיפורים, עברו מאז שלושים שנה וזה הרבה זמן. בחלק מהמשפחות כבר אין הורים ואין קרובים, אין כבר למי לעשות סרט. יש משא ומתן עם משרד הביטחון איך לעשות סרט לאלה שאין להם משפחה.

למשל, בין חללי הצנחנים יש איזה חמישים מ"ילדי טהרן", שלא היה אפילו מי שיקבל את התגמולים ממשרד הביטחון. יש שהיו עולים חדשים ויש שהמשפחות היגרו. התחלנו עכשיו לעשות סרטים על 7 צנחני היישוב - קבוצת חנה סנש - סרטים לא פשוטים, קיבלנו עבורם מענק. אנחנו מכינים עכשיו סרטים על גוליבר וסופפו, שכבר נכנסו להיסטוריה של מדינת ישראל. הם חללים מפעולת עזה, אחת הפעולות הראשונות, אולי הכי נועזת. נהרגו שם שמונה חברה, בעיקר קיבוצניקים ובכמה מקרים אין היום עם מי לדבר במשפחות. גילינו מישהי שהיתה החברה של החלל ועמדה להתחתן אתו, יש לה כבר ארבעה ילדים, תפסנו אותה בטלפון, חצי שעה היא בכתה. היא הביאה תמונות ומכתבים, ופתאום יש חומר. דרוש פה המון מחקר. אני נעזר בענת שלי, יש לה מערכת מחשוב והיא גם יצרה קשר עם משרד הפנים. אנחנו מגיעים למשפחות, והם אומרים: איך הגעתם אלי?

אם הייתי יודע למה אני נכנס, לא בטוח שהייתי מתחיל עם זה. אני נוסע המון, כמעט כל שישי שבת, גומע אולי 6000 ק"מ בחודש. רק היום, שבת, היינו שרה ואני אצל חמש משפחות. זה סיפור מורכב מאוד. אני גורר את זה אתי, חוזר מותש ואחרי זה טלפונים בלילות, שעות על שעות.

לולא הליווי מהמשפחה שלי - שרה נוסעת אתי והמשפחה שותפים לקייטנות ולטיוולים - לא הייתי יכול להמשיך בזה.

שוחחה ורשמה דינה רמגי

סיעוד - תזכורת מהחלטות המודל

לכל מי ששכח, להלן ההחלטות שהתקבלו לגבי מעבר חבר לבית שקמה:

- * הקיבוץ יהיה אחראי לפתרונות סיעודיים נאותים לחברים. לשם כך ייצור הקיבוץ מקורות כספיים בלתי תלויים.
- * במצב של סיעוד, גם אם הוא זמני, יעביר החבר לקופת הקהילה עד 90% מהכנסותיו. והיה ויחזור לביתו, יחזור לקבל תקציב כרגיל.
- * פינוי דירת הקיבוץ, בה התגורר החבר טרם המעבר לבית הסיעוד - על-פי החלטות הקיבוץ.
- * המקורות הכספיים למימון הסיעוד יהיו התשלום הפרוגרסיבי ומס סיעוד שיוטל על כל החברים והמועמדים.

הזכירו: שרה דרור, חנה רשף ואיילת

מרפאה

חברים היוצאים לאחר ביקור אצל הרופאה עם מרשם ומזמינים את התרופה דרך המרפאה יחויבו לקחת את התרופה לאחר ששולמה.
לחלופין, יוכלו לקחת את המרשם ולרכוש את התרופה בעצמם.
לא ניתן להחזיר לקופת חולים תרופות שכבר נרכשו, ועל-כן גם המרפאה שלנו לא תקבל חזרה תרופות שהוזמנו וכבר שולמו.

"סוף מעשה במחשבה תחילה".

בברכת בריאות לכולנו,

תמר אמיר ואיילת מוזס

חזרות פתוחות בתזמורת הפילהרמונית

התזמורת הפילהרמונית הישראלית מקיימת חמש חזרות פתוחות בשנה, אליהן מוזמן הקהל ללא תשלום.

החזרות מתקיימות בהיכל התרבות בתל אביב, בשעות הבוקר.

ב-10 בנובמבר בניצוח זובין מהטה, יצירות לפסנתר עם סוהיר וגוהיר פקינל: רימסקי קורסקוב - קפריצ'ו ספרדי, פולנק - קונצ'רטו לשני פסנתרים, מוסורגסקי - תמונות בתערוכה.

ב-23 בנובמבר בניצוח זובין מהטה עם הצילנים אלה ימפולסקי ופליקס נמירובסקי: גבריאלי - שלושה קטעים לכלי נשיפה ממתכת, הנדל - סונטה לשני צ'לי וכלי קשת, שוברט - סימפוניה מס' 6.

ב-16 בינואר בניצוח ג'ורג' פהלבניאן עם הפסנתרן ארמן בבחניאן: חציטוריאן - סוויטה מתוך "מסקרד", קונצ'רטו לפסנתר, סוויטה מתוך "ספרטקוס".

ב-28 באפריל בניצוח וולפגנג סווליש עם הפסנתרן בנימין הוכמן: זבר - הפתיחה "אוברון", מוצרט - קונצ'רטו לפסנתר מס' 9 ק' 271, אייבס - וריאציה על "אמריקה", בריטן - מדריך לתזמורת לבני הנעורים, סוזה - שני מרשים.

ב-8 ביוני בניצוח יצחק פרלמן עם הכנר ג'ורא שמידט: מוצרט - סימפוניה מס' 27, ברוך - קונצ'רטו לכינור, בטהובן - סימפוניה מס' 3 "ארואיקה".

חברים המעוניינים לבקר בחזרות הפתוחות,
מוזמנים להתקשר אלי - נעמי אברהמי 8325

גבעות

אלו טוב

לנאווה כנהא

להולדת הנכדים התאומים סמית ונסק

ילדיהם של סמיר ואביחי

אחייק ליובל בן השנה ורבס

ברכות למשפחה

משרד אדריכלות ועיצוב פנים בקיבוץ

תכנון בתים והרחבות
עיצוב פנים כפתרון למרחב קטן ולתקציב קטן

ייעוץ ומתן פתרונות כשטח לפני שיפוץ
הכנת תוכניות לרשיון בנייה

16:00 - 9:00 053-282290 8338